

bölgeye konulan hâne-i avâzır vergisinden Kudüs ve Hafîlürrahman ahalisinin hariç tutulduğu öğrenilmektedir. Aynı şekilde hac yolları üzerinde kalan Halîl ile civarındaki yerleşim merkezlerini âsi bedvîlerin saldırılarından ve tehditlerinden uzak tutma mücadelesine katılanlar da avâzır-ı divâniyye ve tekâlif-i örfiyyeden muaf kabul edilmiştir.

XIX. yüzyılın ikinci yarısında bölgeye gelen sükûn ve emniyet ticarî ve içtimai hayatı canlandırdı. 1869'da Süveyş Kanalı'nın açılması ile Halîl'de yeni bir gelişme gözlemlendi. Avrupalılar takip ettikleri politika gereği bölgeye daha çok önem verdiler ve başta tüccarlar olmak üzere çeşitli mesleklerle mensup birçok kiyîşi Kudüs gibi buraya da yerleştirerek yeni okullar ve müesseseler açtılar; 8-10.000 civarında olan nüfus kısa sürede 14.000'e yükseldi. İngiliz mandası döneminde (1917-1948) Hafîl daha fazla önem kazandı ve 1922 yılında mandanın güney kesimine bağlı bir idare merkezi haline getirildi. Bu yıllar, yahudilerin İngiliz himayesinde mukaddes topraklara yerleşmeye başladıkları dönemi teşkil eder. 1922'de Halîl'de nüfusun 16.577'ye, 1931'de 17.531'e ve 1945'te de 24.560'a yükseldiği görülmektedir. Bu planlı göç hareketlerine karşı çıksaydı da başarı sağlanamadı. 1948'de bölgede kurulan Ürdün Krallığı'na dahil edilen Halîl, 1967 Haziranında meydana gelen Altı Gün Savaşı sonunda Batı Şeria bölgesindeki Kudüs ve diğer yerleşim merkezleri gibi İsrail işgali altına girdi. 1961 yılında 37.878 olan nüfus 1967'de 49.364'e ulaştı; 1984 yılı tahminlerine göre 75.000, 1997'de ise yaklaşık 100.000 idi.

Halîl'de Yahudileştirme Hareketleri. Halîl, İsrail işgali altındaki bölgede Kudüs'ten sonra yahudileştirilmesine çalışılan en önemli merkezdir. Bunun sebebi, dinî açıdan buranın Kudüs'ün yanında ikinci önemli şehir kabul edilmesidir. Hatta bazı siyasetçilere göre Kudüs'ten daha önemlidir; çünkü Halîl, Kudüs'ün Hz. Dâvûd'un başşehri olmasına karşılık İsrailoğulları'nın ata peygamberlerine ve hanımlarına ait kabirlerin bulunduğu mübarek şehirdir. Bundan dolayı 1967'de İsrail yönetiminin başlamasıyla birlikte yoğun bir yahudileştirme programı uygulamaya konulmuş ve şehrin çevresinde yeni yerleşim merkezleri kurmak için faaliyete geçmiştir. İlk kurulan yerleşim merkezi Halîl-Kudüs yolu üzerindeki Kifâr Asyûn'dur (27 Eylül 1967). Bunun arkasından şehrin eski adının yaşatılması amacıyla Kiryât Arba denilen en

büyük merkezin kurulmasına başlanmış (Nisan 1968) ve ilk merhalede Cebelires ile Cebelicevher arasındaki çevreye hâkim yüksek kesimde bulunan Araplar'a ait 1200 dönüm tarım arazisi ve üzüm bağları kamulaştırılarak özellikle Sovyetler Birliği ve diğer ülkelerden gelen yeni göçmenler buralarda kurulan mahallelere yerleştirilmiştir. 1981 yılı başlarında kamulaştırılan arazi 3000 dönüme, yerleştirilen ailelerin sayısı da 1500'e çıkmıştır. Karmel ve Maon kesimlerinde de yeni yerleşim merkezleri kuran İsrail yönetimi, şehrin içinde özellikle Haremü'l-Halîl çevresinde arkeolojik kazılar yapıp eski dönemlere ait kalıntıları meydana çıkarmak ve bu vesileyle çeşitli İslâm eserlerini ortadan kaldırmak suretiyle şehre yahudi damgası vurmaya çalıştı. Bu arada 1929'da yıkılan tarihî yahudi mahallesi ihya edildi ve Haremü'l-Halîl'in karşısında büyük bir sinagogun yapımına başlandı; Hadasah ismiyle bilinen tarihî binada da bir yahudi okulu açıldı. 1980'de Haremü'l-Halîl'in yönetimi müslümanlardan alınarak Kiryât Arba idaresine bağlandı ve burada müslümanlara ayrılan ibadet süreleri kısaltılıp yahudilere öncelik tanındı; ayrıca yahudi âyinlerinin yapılabilmesi için caminin büyük bir kısmına sıra ve sandalyeler konuldu. 25 Şubat 1994 günü asker kıyafeti giymiş bir yahudi doktorun sabah namazını kılan cemaatin üzerine makineli tüfekle ateş etmesi ve arkasından çıkan olaylar sonucu altmış yedi kişi öldü, 300 kişi yaralandı.

13 Eylül 1993'te Washington Antlaşması ile başlayan İsrail-Filistin barış süreci içinde 28 Eylül 1995'te imzalanan II. Oslo Antlaşması'na göre, 1979 yılında Halîl şehir merkezine yerleştirilen birkaç yüz yahudi korumakla görevli 1500 asker 15 Mayıs 1996 tarihinde çekilmesi gerekiyordu. Şehrin % 85'ini terkedecek askerler yahudi yerleşimcileri koruyacak şekilde mevzilenecekti. Ancak İsrail hükümeti çeşitli gerekçelerle bu çekilmeyi devamlı erteledi. Barış görüşmelerinin tekrar başlayacağı sırada İsrail hükümetinin, Mescid-i Aksâ ile ağlama duvarı arasındaki yahudilerin Kudüs'e girişlerinin simgesi kabul edilen tarihî tüneli açması, Mescid-i Aksâ'nın yıkılmasına yönelik bir girişim sayılarak protesto edildi. 26 Eylül 1996'da Kudüs'te yapılan gösterilerde altmış sekiz Filistinli ile on beş İsrail askeri hayatını kaybetti. Gerek bu olay gerekse İsrail hükümetinin Haremü'l-Halîl'in altında da bir tünel açma teşebbüsü sebebiyle Halîl'de büyük gös-

teriler yapıldı. Bunun üzerine şehirde so-kağa çıkma yasağı ilân edildi ve dışarıda görülen onu aşkın müslüman İsrail askerlerince öldürüldü. Daha sonra tekrar başlatılan barış görüşmeleri 14 Ocak 1997 tarihinde anlaşma ile sonuçlandı. İsrail parlamentosunun anlaşmayı onaylaması üzerine İsrail askerleri 17 Ocak'ta Halîl'in % 80'ini Filistin Özerk Yönetimi'ne terketti. 20.000 müslümanın yaşadığı ve Haremü'l-Halîl'in bulunduğu kesim ise İsrail'in kontrolünde kaldı.

BİBLİYOGRAFYA :

TSMA, Halîlürrahman Vakıf Muhasebesine Dair, nr. E 107, 7321; nr. D 1881, 3752, 3992, 4338, 8754, 8915; TSMA, Halîlürrahman'da Peygamber Merkadlerini Gösteren Tahriat, nr. E 9247; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, I/2, s. 75; VII/2, s. 129-130; Belâzürî, *Fütüh* (Fayda), s. 184; İbn Havkal, *Şüretü'l-arz*, I, 172; Makdisî, *Ahşenü't-tekâsim*, s. 172-173; Nâsir-ı Hüsv. *Sefernâme* (trc. Yahya el-Haşşâb), Beyrut 1983, II, 70-74; Bekrî, *Mu'cem*, II, 420; İdrîsî, *Nühşetü'l-müşâtâk*, Leiden 1964, s. 363; Yâkût, *Mu'cemü'l-büldân*, II, 387; İbn Battûta, *Tuhfetü'n-nüzzâr*, I, 37-39; Ebû'l-Yüm'n el-Uleymî, *el-Ünsü'l-celîl bi-târîhi'l-Kuds ve'l-Halîl*, Bulak 1283, s. 58-131, 425-427, 429, 632-633, 647; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, IX, 504-514; Filîb-ferîd el-Hâzin, *Mecmû'atü'l-muharrerâti's-siyâsiyye ve'l-mufâvedâti'd-düvelîyye 'an Süriyâ ve Lübnân*, Beyrut 1910, I, 343-380; G. Le Strange, *Palestine under the Moslems*, London 1890, s. 309-327; F. M. Abel, *Hebron: le Haram al-Khalil*, Paris 1923, tür.yer.; *Delîlû'l-Haremî'l-İbrâhîmî eş-Şerif* (nşr. el-Meclisü'l-İslâmiyyü'l-A'lâ), Kudüs 1346; *Hurûbu İbrâhîm Başâ el-Mısrî fi Süriyâ ve'l-Anadîl*, Kahire 1927, tür.yer.; U. Heyd, *Ottoman Documents on Palestine: 1552-1615*, London 1960, s. 15-16, 39-40, 71-76, 85-86, 101-102, 111, 116-117, 129, 132, 137-138, 145, 148, 151-158, 163, 168, 190; V. R. Gold, "Hebron (city)", *IDB*, II, 575-577; a.mlf., "Kiriath Arba", a.e., III, 37; A. Cohen, *Palestine in the XVIII th Century*, Jerusalem 1973, s. 169-171, 300; F. F. Bruce, "Hebron", *NBD*, s. 516-517; a.mlf., "Kiriath Arba", a.e., s. 700-701; Abdülhay el-Kettânî, *et-Terâtibü'l-idâriyye* (Özel), I, 226-236; Mustafa Murâd ed-Debbâğ, *Bilâdünâ Filistin*, Amman 1983, V/2, s. 9-347; Mahmûd el-Âbidî, "Urûbetü'l-emâkin ve'l-buķâ' fi Filistin kable duħûli benî İsrâ'îl", *Buħûşü'l-mû'temeri'l-coğrafiyyi'l-İslâmiyyi'l-evvel*, Riyad 1984, IV, 426-449; a.mlf., "el-Haremü'l-İbrâhîmî", *el-Faysal*, I/4, Riyad 1977, s. 133-138; Runciman, *Haçlı Seferleri Tarihi*, I, 235; II, 4, 267; III, 60, 169, 191; *Kâmûsü'l-a'lâm*, III, 1920-1921; E. Honigmann, "Halîl", *İA*, V/1, s. 155-158; M. Sharon, "al-Khalil", *EP* (İng.), IV, 954-961; "Hebron", *EJd.*, VIII, 226-236; "el-Halîl", *Mv.Fs.*, II, 352-359.

MUSTAFA L. BİLGE

Haremü'l-Halîl. Hz. İbrâhîm, eşi Sâre vefat edince Hebron'da içinde bir mağara bulunan ağaçlık bir arazi satın alarak onu mağaraya gömmüş, daha sonra kendisi de vefatında buraya defnedilmiştir

(Tekvîn, 23/9; 25/9). Onların arkasından oğulları Hz. İshak ile hanımı Rebeka da aynı yere gömülünce Filistin halkı, mezarları Mısır'da bulunan Hz. Ya'küb ile hanımı Lea ve oğlu Hz. Yûsuf'u da kutsal saydıkları ve adını Machpelah (çift) koydukları bu mağaraya taşımışlardır. Halk arasında Hz. Âdem ile Hz. Havvâ'nın da burada medfun olduğuna inanılmaktadır.

Yahudi Kralı Herod zamanında (m.ö. 40-4) Machpelah ve çevresi duvarlarla çevrilerek bir meşhed haline getirilmiş ve burası tarih boyunca çeşitli değişikliklere uğrayarak bugünkü Haremü'l-Halîl (el-Haremü'l-İbrâhîmî), Meşhed-i İbrâhîm veya Mescid-i İbrâhîm denilen son şeklini almıştır. Bizans döneminde Herod'un yaptırdığı meşhedin mimarisinden faydalanılarak bir ibadet-ziyaret yeri inşa edilmiş, Emevîler ise bu ziyaretgâh ile mağaradaki mezarlara İslâmî bir biçim vermişler, Abbâsîler de burayı camiye çevirmişlerdir. Fâtîmîler zamanında ziyaretgâhın doğu duvarına bir kapı açtırılarak ziyaretçilerin mağaranın içine kadar girmeleri sağlanmış ve ayrıca duvarlarla mezarlar tezyin ettirilmiştir.

Haçlılar şehri ele geçirdiklerinde (1099) caminin yerine Gotik üslûpta üç nefli bir kilise inşa etmişler, Kudüs Kralı II. Baudouin de ziyaretgâhın etrafındaki duvarları tamir ettirip önüne kemerli bir revak ekletmiş ve düz dam örtüyü de meyilli çatı haline getirtmiştir. 1187'de Halîl'i Haçlılar'dan geri alan Selâhaddîn-i Eyyûbî kiliseyi camiye dönüştürerek Fâtîmî Halifesi Müstansır-Billâh'ın Askalân'daki Hz. Hüseyin Meşhedi için yaptırdığı ahşap minberi buraya naklettirdi; el-Melikü'l-Muzaffer Şerefeddin İsâ da bazı eklemelerle ziyaretgâhın revaklarını yeniledi. 1267'de Memlûk Sultanı I. Baybars mezarların bulunduğu kapalı alanın önüne bir mescid yaptırdı; Sultan Kalavun ise 1286'da ziyaretgâhın iç mekânını yeniden tezyin ettirdi ve mezarların üzerlerini kubbelele örttürerek birer türbe haline getirtti. Daha sonra caminin yetersiz kalması üzerine Haremeyn nâzırı ve saltanat nâibi Emîr Ebû Saîd Sencer el-Câvûlî, 1318-1320 yıllarında binaya doğu tarafından bir revakla bitişen bir mescid yaptırdı; Suriye Valisi Tengiz de 1332'de bu mescidin duvarlarını mermerle kaplattı. Memlûk Sultanı Berkuk zamanında Halîl valisi olan Şehâbeddin Ahmed el-Yağmurî 1394'te, Kadınlar Mescidi denilen Hz. İbrâhîm'le Hz. Ya'küb'un türbeleri arasındaki kısmı Mâlikîler için yeni bir arşap eklettirerek Bizans dönemine ait batı duvarına Hz. Yû-

suf'un türbesinin karşısına gelecek şekilde ikinci bir kapı açtırdı ve bütün türbeleri elden geçirtti. Haremü'l-Halîl, 400 yıllık Osmanlı idaresi döneminde imparatorluk topraklarındaki harem-i şeriflerden biri olarak özenle korunmuştur. 1552 tarihli bir vesikadan, Memlûkler döneminden beri onarım ihtiyacı içinde olduğu belirtilen harem tavanlarının Şam'dan gönderilen sanatkâr ustalara tamir ettirildiği öğrenilmektedir. 1583 tarihli bir mühimme defteri kaydında da Haremü'l-Halîl'de hizmet için hadım harem ağalarının görevlendirilmesinden bahsedilmekte ve bunların kadın ziyaretçiler için daha uygun oldukları söylenmektedir. Harem, 1612'de I. Ahmed ve 1896'da da II. Abdülhamid tarafından esaslı şekilde tamir ettirilmiştir.

65 x 35 m. boyutlarında küçük bir kale görünümünde olan Haremü'l-Halîl değişik dönemlerde şekillendiğinden farklı üslûp özellikleri arzeder. 2,5 m. kalınlığında ve 12 m. yüksekliğindeki sur duvarları, çoğu blok halinde düzgün kesme taş malzemeyle örülmüş ve dış cephelerde köşeli yarım pâyelerle takviye edilerek tepede mazgal dendanlarıyla donatılmıştır. Binanın kuzeybatı köşesinde bu yöredeki girişle sur duvarına bitişik yapılan Hz. Yûsuf Mescidi, Türbesi ve onun önüne sonradan açılan giriş, doğu cephesinde ise Sencer el-Câvûlî'nin yaptırdığı yine sur duvarına bitişik mescidle bu yöndeki giriş yer almaktadır. Sur duvarlarının içinde kalan asıl mukaddes mekân iki ana bölümden oluşur; bunlar girişlerin açıldığı, Hz. İbrâhîm, Hz. Ya'küb ve hanımlarının türbelerinin bulunduğu eski ziyaretgâh kısmı ile, ondan üç kapı ile geçilen ve Hz. İshak'la hanımının türbelerini barındıran Selâhaddîn-i Eyyûbî'nin camiye çevirdiği kilisedir.

Girişlerin açıldığı ilk ana bölüm, etrafi revaklarla çevrili bir iç avlu ile dört türbeden meydana gelir. Türbelerin caminin arka duvarına bitişik olanlarından sağdaki Hz. İbrâhîm'e, soldaki Sâre'ye, kuzeybatıdaki Hz. Ya'küb'a ve diğeri de onun hanımı Lea'ya aittir. Peygamber türbeleri sekizgen, hanımlarıninkiler altıgen planlıdır. Avlunun iki yanında, ikişerli gruplar halinde ele alınan türbelerin aralarında tonozlarla örtülü giriş mekânları ile yanlarında revaklar bulunmaktadır. Peygamber türbelerinin batısında kalan revak Kadınlar Mescidi, bunun mihrap önü bölümü ise Hz. Âdem'in makamı olarak ayrılmıştır. Duvarlar değişik motif ve kompozisyonlar sergileyen mozaik, çini ve kalem işi bezemelerle süsüdür.

İkinci ana bölümü oluşturan camiye, Hz. İbrâhîm ile eşinin türbeleri arasında ve iki yanlarında yer alan girişlerden geçilir. Üç nefli olan harim, ortadaki dört pâyeye ile duvarlara yaslanmış ikişer yarım pâyeye oturan çapraz tonozlarla örtülmüştür. Pâyelerden başlayıp kademeli sivri kemerler boyunca devam eden kalın silmeler tonoz merkezlerinde sona ermektedir. Orta nef diğerlerinden daha yüksek tutularak üzeri dıştan çift meyilli çatı ile kapatılmıştır. Bu bölümde, kible duvarının önündeki pâyelere bitişen dik-dörtgen planlı, iki renk taş örgülü ve üzerleri piramit çatı ile örtülü sanduka şeklinde iki türbe bulunmaktadır. Hz. İshak ve eşi Rebeka'ya ait olan bu türbelerin duvarlarına açılan hâcet pencerelelerinden içerideki sandukalar görülmektedir. Derin oyulmuş yarım daire planlı ve zengin mozaik-mermer süslemeli mihrapla Fâtîmî dönemine ait ceviz ve abanoz ağaçlarından yapılmış küfi kitâbeli, geometrik tezyinatlı minber fevkalâde dikkat çekicidir. İç mekân, kuzey ve orta nefin yükseltilmiş üst duvarlarında açılan pencerelerle aydınlatılmıştır. Hz. İshak'ın sandukası hizasında, kible ve kuzey duvarı önlerinde asıl mezarların bulunduğu mağaraya inilen merdivenli iki kuyu yer almaktadır. Güneybatı ve kuzeydoğu köşelerinden yükselen kare kesitli tek şerefeli iki minare Memlûk üslûbundadır.

Peygamber kabirleri sebebiyle İslâm âleminin her tarafından yıl boyunca gelen ve özellikle şehrin hac yolları üzerinde bulunmasından dolayı hac mevsiminde sayıları daha da artan ziyaretçiler Tanrı misafiri sayıldığından Haremü'l-Halîl'de ağırlanır. Burada kendilerine "Halîl İbrâhîm sofrası"nda, "men" denilen 1/2 kilogramlık bir ekmele zeytin ve çorba gibi basit bir katıktan oluşan ve "es-simâtü'l-Halîlî, simât-ı şerif, el-adesü'l-Halîlî" adlarıyla anılan bir yemek ikram edilirdi. İslâm'dan sonra gelişen ve Hz. İbrâhîm'in misafirperverliğini, cömertliğini sürdürmeyi amaçlayan bu âdet çok benimsenmiş ve bütün dönemlerde yaşatılmasına çalışılarak masraflarının karşılanması için özel vakıflar kurulmuştur. Bu hususta Muhammed b. Ahmed el-Makdisî tarafından verilen ilk bilgiler daha sonra bölgeye gelen seyyahların eserlerinde de tekrar edilmiştir. Ebû'l-Yümn el-Uleymî, burada günde 14.000 veya 15.000 adet ekmeğin pişirildiğini söylemektedir. Memlûkler döneminde "ceşîşe" (deşîşe) denilen çorba türü yemekten

Evliya Çelebi "çorba-yı Halil" diye bahseder ve özellikle içtiği bir kâse buğday çorbasının tadını herhangi bir vezir veya âlimin sofrasındaki çorbada bulamadığını belirtir. Ayrıca her gün 7000 sahan yemek dağıtıldığını ve şehirdeki evlerin hiçbirinde ocak yakılmayıp bütün ahalinin Haremü'l-Halil mutfağından istifade ettiğini anlatır ve bu mutfakta Hz. İbrâhim zamanından beri ateşin hiç sönmediği rivayetini nakleder. Osmanlı idaresinin ilk dönemlerinde bu mutfağı ihtiyacı olan buğday Mısır'dan getirilmıştır. 1615 yılında Şam valisiyle kadısına gönderilen bir hükümde, Halil'de verilen simât-ı şerîf için kuraklık sırasında Kıbrıs, Makedonya veya Trakya'dan buğday getirilmesinin emredildiği görülmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Ebû'l-Yümn el-Uleymî, *el-Ünsü'l-celil bi-târîhi'l-Kuds ve'l-Halil*, Amman 1973, I, 59-63; L. H. Vincent v.dğr., *Hébron: le Haram al-Khalil*, Paris 1923; I. S. Horowitz, *Erez Yisrael u-Shekenoteha*, Jerusalem 1923, s. 248-263; R. de Vaux, "Macpélah", *DBS*, V, 618-627; V. R. Gold, "Machpélah", *IDB*, IV, 218-220; Mustafa Murâd ed-Debbâğ, *Bilâdü'nâ Filistin*, Amman 1983, V/2, s. 51-57, 67-68, 70-72, 331-338; M. M. Şerrâb, *Mu'cemu büldâni Filistin*, Beyrut 1407/1987, s. 355-359; Nebîl Hâlid el-Ağa, *Medâ'inü Filistin: (İnsâs ve müşâhedât*, Beyrut 1993, s. 83-86; Mahmûd el-Âbidî, "el-Haremü'l-İbrâhîmî", *el-Faysal*, I/4, Riyad 1977, s. 133-138; *Zaman*, İstanbul 10.06.1996, s. 4, a.e., 28.09.1996, s. 1, 5, 15; a.e., 26.10.1996, s. 1, 5; *Türkiye*, İstanbul 27.09.1996, s. 1, 13; *Yeni Şafak*, İstanbul 08.10.1996, s. 1, 5; E. Honigmann, "Halil", *İA*, V/1, s. 155-158; M. Sharon, "Al-Khalil", *EJ²* (Ing.), IV, 954-961; Dihhüdâ, *Luğatnâme*, XI, 206-207; "el-Cevâmîf ve'l-mesâcid", *Mu.Fs.*, II, 91; III, 357-359.

ABDÜSSELÂM ULUÇAM

HALİL b. AHMED

(الخليل بن أحمد)

Ebû Abdîrrahmân el-Halil

b. Ahmed b. Amr

b. Temîm el-Ferâhîdî (el-Fürhûdî)

(ö. 175/791)

**Nahiv ve aruzu sisteme kavuşturan
ünlü dil ve edebiyat âlimi.**

100 (718) yılında Umman'da doğup Basra'da yetişti. Ezdî, Yahmedî, Basrî nisbeleriyle de anılır. Hac ve cihad için ayrılışı ve Horasan'a seyahati dışında hayatı boyunca bu şehirde yaşadığından daha çok Basralı olarak tanınır. Büyük bir ihtimalle 175 (791) yılında Basra'da vefat etti. 160 (777) veya 170'te (786) vefat ettiği dair rivayetler de vardır. Yalnız Basra dil mektebinin değil asrının, hatta bütün İslâm tarihinin yetiştirdiği

müstesna bir dil âlimidir. Çok yönlü bir ilim adamı olan Halil b. Ahmed meşgul olduğu gramer, lugat, mûsiki gibi dalları ilmî usul ve kaideleriyle ilk defa vazetmesi ve bilhassa aruzu yeni bir ilim dalı olarak ortaya koyması ile şöhret bulmuştur.

Arap asıllı az sayıdaki dil ve edebiyat âliminden biri olan Halil b. Ahmed'in babası İslâm âleminde Hz. Peygamber'den sonra Ahmed ismiyle anılan ilk kişidir (İbnü'n-Nedîm, s. 69, 70). Hocaları arasında, dil ve gramer çalışmalarında kendilerinden teşvik gördüğü Basra dil mektebi mensuplarından İsbâ b. Ömer es-Sekafî ile Ebû Amr b. Alâ'yı, lugat sahasında Ahfeş el-Ekber'i zikretmek gerekir. Bununla beraber tahsil hayatında hadis önde gelmiştir. Gençliğinde bir ara Hâricîler'in kollarından İbâziyye'ye (veya Sufriyye) intisap ettiyse de hocası meşhur fıkıh ve hadis âlimi Eyyûb es-Sahtiyânî'nin tesiriyle bundan vazgeçip Sünnî akîdeye bağlanmıştır. Çok dindar olan Halil b. Ahmed her yıl düzenli şekilde ya hacca gider veya cihada katılırdı. Basra'da babasından intikal eden bir bahçenin geliri ve doğancılık mesleğiyle geçinir, kamuştan yapılmış basit bir evde otururdu. Halil b. Ahmed ilimden başka hiçbir şeye değer vermemiş, fakat öğrencileri onun ilmi sayesinde hem büyük âlim hem de servet ve mevki sahibi olmuşlardır (İbnü'l-Kiftî, I, 345). Zira ilmini ve buluşlarını kendisi kaleme almak yerine etrafındakilere öğretmeyi tercih eder, talebelerine ders öğrenmenin ve eser yazmanın usulünü de öğretirdi (Süyûtî, *el-Müzhir*, I, 80, 81). Onun gramer derslerine devam edip tuttuğu notları derleyerek *el-Kitâb*'ı vücuda getiren Sibeveyhi bunların en meşhurlarından biridir. Kendisinden gramer, lugat, hadis ve şiir rivayet eden birçok talebesi arasında bilhassa lugatta Leys b. Muzaffer, hadiste Ali b. Nasr el-Cehdamî, şiir ve lugatta Müerric es-Sedûsî, hadis ve lugatta Nadr b. Şümeyl, gramerde Ahfeş el-Evsat ve Asmaî sayılabilir. Hamza el-İsfahânî'ye göre İslâm âleminde Halil'in eserlerinde uyguladığı ilmî metotlardan faydalanmayan hiçbir âlim yoktur (İbn Hallikân, II, 245). Gerek Basra, Kûfe ve Bağdat dil mekteplerinde yetişen, gerekse sonraki asırlarda yaşayan bütün âlimler onun çok geniş bir ilme ve eşsiz bir zekâyaya sahip olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Hatta sahâbeden sonra ondan daha zeki, Arap dili ve edebiyatını daha iyi bilen bir kimsenin gelmediğini söyleyenler olmuştur (Süyûtî, *Buğyetü'l-vu'ât*, I, 558).

Halil b. Ahmed, Arap dilinin gramerinin tesbiti ve harflerin mahreçlerine göre dizilen orijinal bir lugatının tedvin ve tertibinde, Arap nazım usulünün tesbit ve izahı, dolayısıyla mûsikiye dair çalışmalarında kendisinden önce varılan sonuçları toparlayıp ayıklamak, meseleleri yeniden ele alıp ıslah ve ikmal, terkip ve telif, nihayet terimlerini tarif etmek suretiyle bu sahaları insicamlı bir ilim veya ilim şubesi hüviyetine kavuşturmuştur. İslâm âleminin yetiştirdiği en büyük filolog unvanına sahip bir ilim adamı olan Halil b. Ahmed, müstesna bir zihni melekeler ile Arap gramerinde dağınık meseleler arasındaki girift ve son derece hassas münasebetleri yakalayıp bunları sağlam kaidelere ve umumi esaslara bağlamıştır. Nitekim filoloji tarihindeki mevkii henüz lâyıkıyla anlaşılacakla beraber dil ve edebiyatın çeşitli sahaslarındaki çalışmalarında onun isabetli ve bugüne kadar değerini korumuş bulunan birçok ortak hareket noktasını tesbit etmiş olduğu görülmektedir. Aynı şekilde Arap nazımının ritim bakımından iç yapısını tahlil ve tesbit amacıyla aruz sistemini ortaya koyuşu, gramer çalışmalarında Arapça'nın bünyesini kolaylıkla inceleyebilmek için çareler arayışı, Arapça'yı tesbit faaliyetleri içinde özellikle Kur'an metnini, genel olarak da Arap yazısını yanlış okumaya meydan vermeyecek bir sistemle ve imlâ işaretleriyle ıslahı, dilin fonetiğine has orijinal bir lugat tedvini hep bir arada düşünülmüş ve aynı temellere oturtulmuş faaliyetlerdir (Çetin, *İslâm Kültür Mirasında Hat San'atı*, s. 19). Kendisiyle yakın dostluğu olan meşhur edip İbnü'l-Mukaffa', Halil'in akıl ve zekâsının ilminden de çok olduğunu ifade etmiştir. Nitekim hiçbir harfini tanımadığı Süryânî alfabetiyle kaleme alınmış Arapça bir metni okuması, Grek diliyle yazılmış bir mektubu ise bir ay boyunca Grekçe çalışıp çözmesi, tarifini bilmediği bir göz ilâcının karışımının nelerden meydana geldiğini ilâcın yapıldığı kabı koklayarak tesbit etmesi ve bunun gibi inanılması güç, fakat güvenilir râvilerin rivayetleriyle sabit birçok meziyeti nakledilir. Şu hadise de onun akıl ve zekâsını meşgul olduğu işe nasıl teksif ettiğini göstermesi bakımından kayda değer: Alışverişe giden bir hizmetlinin aldatılması önleyecek bir çeşit hesaplama formülünü üzerinde düşünmekte iken girdiği caminin sütunlarından birine başını çarparak yere düşmüş ve bu olay onun ölümüne sebep olmuştur (İbn Hallikân, II, 248).